

deSingel 1999 2000

di 16, wo 17, do 18 mei 2000

muziektheater

**Josse De Pauw &
Peter Vermeersch/Victoria**

Larf

di 16, wo 17, do 18 mei 2000
20 uur . Rode Zaal

muziektheater

**Josse De Pauw &
Peter Vermeersch/Victoria**

Larf

aanvang **20.00 uur**
duur **ongeveer 1.30 uur, zonder pauze**

redactie programmaboekje **deSingel**
druk programmaboekje **Tegendruk**

Josse De Pauw & Peter Vermeersch/Victoria

Larf (Een dramatisch concert)

"Zelf wist Larfken niet dat hij zou geboren worden, dus hem kan niets worden verweten, maar anderzijds was Larfken keper-tona veretinedel gementovelijk waminestrave. Toosteweteland en veroteling wasteropaneel..."

tekst, concept en regie **Josse De Pauw**
compositie en muzikale leiding **Peter Vermeersch**

met

Josse De Pauw, **Tom Jansen**, **Dirk Roofthoof**, **Roland Van Campenhout**, **Koenraad Tinel**, **Peter Vermeersch** & **The Flat Earth Society**: **Stefaan Blancke** (trombone), **Benjamin Boutreur** (saxen), **David Bovée** (gitaar), **Jan De Backer** (trombone), **Leonaar De Graeve** (tuba), **Anja Kowalski** (zang en keyboards), **Bart Maris** (trompet), **Michel Mast** (saxen), **Eric Morel** (saxen), **Roel Poriau** (percussie), **Kristof Roseeuw** (contrabas), **Peter Vandenberghe** (keyboards), **Danny Van Hoeck** (percussie), **Luc van Lieshout** (trompet), **Peter Vermeersch** (klarinet), **Tom Wouters** (klarinet en xylofoon)

dramaturgie **Marianne van Kerkhoven**

decorconcept en -uitvoering **Koenraad Tinel**

lichtontwerp en chef techniek **Philippe Digneffe**

geluidstechniek **Lieven Callens**, **Steven Lorie**

kostuum **RvC Lieve Pynoo**

fotografie **Phile Deprez**

productieleiding **Pat De Wit** (Victoria), **Vicky Ranschaert** (Flat Earth Society)

productie **Victoria**

coproductie **Kunstencentrum Vooruit**, **Festival Van Vlaanderen**, **Keizer**

Karel 1500-2000, **Brussel 2000**

met dank aan **Stefan Blommaert**, **COPAGRO** (Tasso) & **Tino Don Porto Carero**

OVER 'LARF'

'Larf' dat op 4 mei in Vooruit in première gaat, werd ontwikkeld via een paar kleine in 1999 en in januari 2000 'geïmproviseerde' tussenstapen waarop muzikaal, grafisch en tekstmateriaal werd uitgetest door het te tonen aan een beperkt publiek. Tegelijkertijd is 'Larf' in zekere zin een verderzetting van 'Weg', de voorstelling die Josse De Pauw, Peter Vermeersch en Pierre Vervloesem in 1998 realiseerden en die bij haar selectie voor het Theaterfestival 1999 werd omschreven als "een nieuwe standaard in het verteltheater".

Ook 'Larf' wil net als 'Weg' een soort van 'gedramatiseerd concert' zijn, een grote jam-session waarin iedereen mét en naast de anderen zijn ding doet en aan dat spelen genot beleeft. De deelnemers aan deze jam-session zijn naast Josse De Pauw, de acteurs Tom Jansen en Dirk Roofthoof, het zestienkoppige orkest Flat Earth Society olv. Peter Vermeersch, én bovendien Roland Van Campenhout en schilder-beeldhouwer-scenograaf Koenraad Tinel.

'Larf' vertelt geen verhaal, de acteurs spelen geen personages. Het thema van 'de gestoorde vorsten' loopt echter als een rode draad doorheen de voorstelling. Net als in de gelijknamige tentoonstelling in het Museum Dr. Guislain (het museum voor de geschiedenis van de psychiatrie te Gent) wordt dit thema benaderd vanuit een dubbele invalshoek: "wat hebben waanzin en macht, vorst en gek met elkaar te zien?" Enerzijds is er de macht die aan waanzin grenst, de gestoordheid van het koningschap; anderzijds zijn er de zotten die zich koning wanen of rondom zich een heel keizerrijk construeren. Josse De Pauw, Dirk Roofthoof en Tom Jansen zullen zich toeien met de uiterlijke tekenen, de ijdelheid en de arrogantie van de macht, maar ze zullen ook geconfronteerd worden met "de verveling die toeslaat eens een mens

*Larfken, larfken, larfken fijn
Wilt gij ooit een vlinder zijn?*

Jajajajajajajajajajajajajajajajaj!

*Larfken, larfken, larfken zoet
Weet gij dan hoe dat dat moet?*

Neeneeneeneeneeneeneenee!

*Larfken, larfken, kleine zot
Kraab uw velleken kapot!*

Aiaiaiaiaiaiaiaiaiaiaiaiaiaiaia!

die macht verworven heeft". Het zijn drie Koningen die samen één enkele koning vormen; ze dragen geen eigen naam, maar samen heersen zij over één rijk; met hun stemmen spreken/zingen zij samen één tekst; doorheen het stuk doorlopen zij met z'n drieën hetzelfde traject.

Het geheel zal onvermijdelijk bekeken worden vanuit een 'mannetjesstandpunt' - in Flat Earth Society speelt immers welgeteld één vrouw mee; verder zijn alle aanwezigen op de scène mannen - maar de aanwezige heren zullen er uiteraard niet voor terugschrikken de 'mannetjesputterij' onderuit te halen. De 'afwezige vrouw' is een steeds weerkerend thema in de voorstellingen van Josse De Pauw: er wordt voortdurend over haar gepraat (cfr 'Ward Comblez. He do the life in different voices', 'Het Kind van de Smid' of 'Trots Vlees'); slechts zelden verschijnt ze daadwerkelijk op de scène zoals in 'De meid slaan'.

Josse De Pauw 'heeft iets' zowel met taal als met muziek. Hij begon zijn toneelcarrière weliswaar als een van die zwijgende personages van de groep Radeis, dat onvolprezen komisch-visueel theater dat tussen 1977 en 1984 doorheen Vlaanderen en de rest van de hele wereld toerde, maar toch kan zijn verdere weg in het theater beschreven worden als een langzaam maar zeker toegroeien naar de taal. In 'Usurpation' (1985) duiken de eerste woorden op; in 'Ward Comblez' wordt 'de verteller' geboren; in 'Het Kind van de Smid', geschreven samen met Peter Van Kraaij, krijgt het epische karakter van De Pauws teksten zijn volle draagwijdte; in 'Weg' ten slotte ontdekt de ondertussen geëfende verteller - geëfend o.a. door zijn regelmatige bijdragen voor De Stan-daard der Letteren - de artistieke methode waardoor hij taal en muziek met mekaar kan doen versmelten.

Deze ontdekking is op uitgesproken wijze het resultaat van een jarenlange samenwerking met componist-muzikant Peter Vermeersch. Peter Vermeersch stond reeds mee aan de wieg van 'Usurpation', componeerde muziek voor 'Ward Comblez'; Josse De Pauw schreef de lyrics voor Vermeersch' opera 'De oplosbare vis', enz. Maar ook naast dit werk met De Pauw verleende Peter Vermeersch zijn medewerking aan diverse podiumproducties: denken we maar aan 'Charms' voor Walpurgis met Judith Vindevogel en Benjamin Verdonck. Het schrijven van een partituur gelijktijdig met het maken van een voorstelling had Peter Vermeersch reeds veel eerder uitgetest, nl. toen hij met Thierry De Mey de muziek voor 'Rosas danst Rosas' van Anne Teresa De Keersmaeker componeerde. Ook nu, bij het maken van 'Larf', wordt een gelijkaardige werkwijze gehanteerd: de acteurs repeteren boven in het gebouw, een kleine groep van muzikanten werkt beneden; af en toe dalen de acteurs de trappen af om samen met de muzikanten uit te zoeken 'of het klinkt en hoe het klinkt'.

"Een episch gedicht", schreef Paul Valéry, "is een gedicht dat kan verteld worden. *Vertel* je het, dan heb je een tweetalige tekst." 'Larf' is niet alleen een verteld episch gedicht, het is ook een *verteld* episch gedicht op muziek, waarbij de woorden afwisselend gezegd, gezongen, geschreeuwd of gefluisterd worden. 'Larf' wordt daardoor naast een driestemmige ook een drietalige tekst.

De drie stemmen, de drie koningen, Roofthoofd, Jansen en De Pauw zijn verbonden door een vriendschap-in-het-werk: zo'n "hechte man-nenvriendschap zoals voorkomt in de betere westerns", staat er geschreven in het boekje over Josse De Pauw in de Kritisch Theater Lexicon-reeks van het V.T.I.. Ook Jansen en Roofthoofd zijn geen gewone 'uitvoerende kunstenaars'; beiden hebben zij teksten op hun ac-

tief: Tom Jansen schreef o.a. 'Schade/ schade' waarvoor hij in 1993 de Toneelschrijfprijs kreeg; Dirk Roofthoof schreef in 1990 'Emiel', dat hij zelf in Vooruit enceneerde. Ook in deze voorstelling dragen Dirk Roofthoof en Tom Jansen materialen aan die door Josse De Pauw in hun finale verbale vorm gegoten worden; in 'Larf' zit veel van henzelf, hoewel autobiografische gegevens nog nauwelijks herkenbaar zijn. Op de scène en op de filmset hebben de drie acteurs elkaar meermaals ontmoet in wisselende combinaties. In 1993 richtten Tom Jansen en Josse De Pauw het productiehuis 'Laagland' op; één van de projecten van 'Laagland' was de monoloog van Hans Aarsman 'De Wijze van zaal zeven', gespeeld door Dirk Roofthoof, geregisseerd door Tom Jansen, in een dramaturgie van Josse De Pauw; het werd geselecteerd voor het Theaterfestival van 1996.

Een gelijkaardige vriendschap-in-het-werk verbindt Josse De Pauw met Koenraad Tinel en met Roland Van Campenhout. In Tinels atelier in Gooik speelde Josse De Pauw een aantal voorstellingen van 'De Verhuizing' van Chantal Akerman; op het programma stond toen ook een optreden van het Blindman Kwartet. Tinel maakte bovendien een boek met tekeningen op basis van 'Weg'. Vanaf de eerste voorbereidingen van 'Larf' werd Tinel in het werk geïntegreerd: zijn tekeningen werden op dia geprojecteerd terwijl Josse De Pauw zijn verhalen vertelde. Voor het finale project 'Larf' verzorgt Tinel de scenografie én de kostuums en zal ook zelf op de scène aanwezig zijn.

Het was een langgekoesterde wens van Josse De Pauw om ooit eens samen met Roland Van Campenhout op de scène te staan: deze wens ging in de voorbereidingsfase van 'Larf' in vervulling en krijgt haar beslag in een verrassend optreden van Roland in de eindproductie.

Marianne van Kerkhoven, dramaturge

DE ONGEKROONDE KONINGEN VAN JOSSE DE PAUW

Larf. Zo heet het theaterstuk waaraan ik bij Victoria werk. Samen met twee andere acteurs (Jansen en Roofthoofd) en met zestien muzikanten onder leiding van Peter Vermeersch en met een beeldenmaker (Koenraad Tincl) en met Roland zullen wij het over koningen hebben. Over het streven naar macht en de verveling die toeslaat eens een mens die verworven heeft. Gekroonde en ongekroonde koningen. Wij leiden hier een prinsheerlijk leven. Wij zijn royaal bedeed. Wij zijn de koningen te rijk. Af en toe is zelfs de klant koning bij ons. Wij gaan spreken over de gestoordheid van dat koningschap. Over de kiere-wiete manier waarop wij de verworven rust verdedigen. Over de arrogante ambitie onszelf de eeuwige rust te willen verzekeren "bij leven en welzijn". Over hoe dom het is te pretenderen daar recht op te hebben. Omdat dat onvermijdelijk ten koste van anderen moet gaan. Omdat je welstand niet verborgen kan houden voor de rest van de wereld. Over de vanzelfsprekendheid dat wie niks heeft, bereid is ver te lopen in de hoop op beterschap, omdat hij onderweg niet veel kan verliezen. De vos kan niet verweten worden dat hij weet heeft van het kippenhok. Lekker! Lekker! En wij maar slaan op al die gretige handen. Het was een stuk eenvoudiger toen ze allemaal nog een andere kleur hadden, die parasieten, maar nu zijn er ook al die op onze ouders lijken, op ons eigen volk. Dat maakt het er allemaal niet gemakkelijker op. We moeten ze aan de praat krijgen, meestal hebben ze een zwaar accent. En dan: sla dood! Want we zijn geen racisten, maar ze moeten zich toch integreren, dat wil zeggen: bij de vuilkar gaan werken en langzaam carrière maken, niet alles meteen willen. Ofwel moeten ze assimileren, dat wil zeggen: een Assimilcursus volgen tot ze beter Nederlands praten dan de meesten van ons. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn! Voorts nog wat Vaderlandsche Geschiedenis uit het hoofd leren, bijvoorbeeld over Belgisch Congo.

Over hoe wij de negertjes geholpen hebben indertijd en dat dat een eeuwenoude traditie is, hier bij ons, de onderontwikkelde landen helpen, dat ze dus geen schrik moeten hebben van ons. Dat daar geen enkele reden voor is, op voorwaarde dat ze hun best doen natuurlijk! Het moet niet allemaal van één kant komen! Maar als ze braaf zijn en hun djellaba's verbranden en Antwerps praten in Antwerpen en Gents in Gent en Engels in Brugge en vierentwintig verschillende talen in Brussel en ze weten dat we in 1302 gewonnen hebben, dan mogen ze blijven! Maar ze moeten ons ook wel eens met hun vrouwen laten dansen! Dat is toch waar zeker?! Van die van ons kunnen ze hun poten niet afhouden, maar hun eigen vrouwen verstoppen ze onder meters textiel. Die moeten binnenblijven! En ze moeten iets doen aan die typische lucht. Ze moeten leren ruiken zoals wij. Het is maar als iedereen op dezelfde manier stinkt dat je het geur kan noemen! En ze moeten ook eens ophouden met die schapen de keel over te snijden, want wij weten hoe dat gaat, eens je dat met schapen gewend bent, kan je dat ook met kinderen. En van onze kinderen moeten ze afblijven!!! De smeerlappen !!!

Enfin, ik wil maar zeggen, wij gaan een theaterstuk maken, met veel muziek. Een 'theater concertante' of een 'gedramatiseerd concert'. Het volk mag kiezen. Zo zijn wij.

Josse de Pauw

Uit: 1001 notities, verschenen in De Standaard der Letteren, 23 maart 2000

"Echte wandelaars met kniebroeken en rugzakken zullen wat ik doe, slenteren noemen. Het is mij al goed. Zolang ik maar geen doel moet hebben, de gedane kilometers niet moet bijhouden, de namen van de belangrijke plaatsen mag vergeten."

Josse De Pauw

Uit: Kritisch Theater Lexicon, Vlaams Theater Instituut, 1998

Een groot cadeau

Interview met Josse De Pauw en Peter Vermeersch

Wie dacht dat Josse de Pauw in 1998 het Brusselse Kaaitheater verliet om het in het Gentse kunstenhuis Victoria over een heel andere boeg te gooien, had het goed mis. Het ligt niet in de aard van deze schrijver-acteur om schoksgewijze te werk te gaan. Veeleer laat hij het ene werkstuk organisch voortrollen uit het andere en puzzelt zo langzaam aan zijn eigen weg. Na meer dan twintig jaar in het Kaaitheater gelogeerd te hebben, trok hij naar Oost-Vlaanderen om zich aan de zijde te scharen van Dirk Pauwels, artistiek leider van Victoria en ooit medespeler van De Pauw bij het reizende, hilarisch-visuele gezelschap Radeis (1976-1984). Bovendien stond Pauwels zelf aan de wieg van de VZW Schaamte waaruit later het Kaaitheater zou groeien. Van een breuk met de Brusselse periode was dus geen sprake. Intussen loopt het hoofdstuk Victoria bijna op zijn einde (De Pauw neemt volgend seizoen het artistiek leiderschap op in Theater De Korre in Brugge) en wordt met 'Larf' een voldragen productie getoond. Hieraan ging een lang proces vooraf, waarbij het publiek op gezette tijden presentatiemomenten kreeg voorgezet.

"Wat we met die tussenstadia gedaan hebben, verschilt niet zoveel van wat ik altijd al deed," zegt Josse de Pauw. "Het is een manier om aan elkaar te wennen, om een idee langzaam te laten groeien. Hier heb ik die werking wat officiëler gemaakt. Ik wou het productieproces ook bewust een beetje vertragen. Tegenwoordig moet er tegen een hels tempo geproduceerd worden. Bovendien moet het elke keer ook nog eens een meesterwerk zijn. Zo wordt theatermaken hard werken - en daar ben ik tegen. Ik volg mijn eigen tempo. Ik schrijf ondertussen, ik doe hier en daar een film. Het loopt zoals het zich aandient en uitkomt. 'Larf' is er gekomen nadat we 'Weg' gemaakt hadden en omdat we zin hadden om daar mee door te gaan. Peter was intussen bezig met de samenstelling van een big band en het leek ons leuk om

het spoor van 'Weg' uit te diepen en breder te maken met meer muzikanten. Daarvoor moesten er natuurlijk genoeg middelen zijn. Uiteindelijk kwam Victoria met het voorstel om de productie te koppelen aan Vooruit Geluid en Time Festival en plots bleek dat ook Brussel 2000 en Festival van Vlaanderen wilden meedoen. Was die samenwerking er niet, dan was 'Larf' misschien opnieuw een productie met drie man geworden."

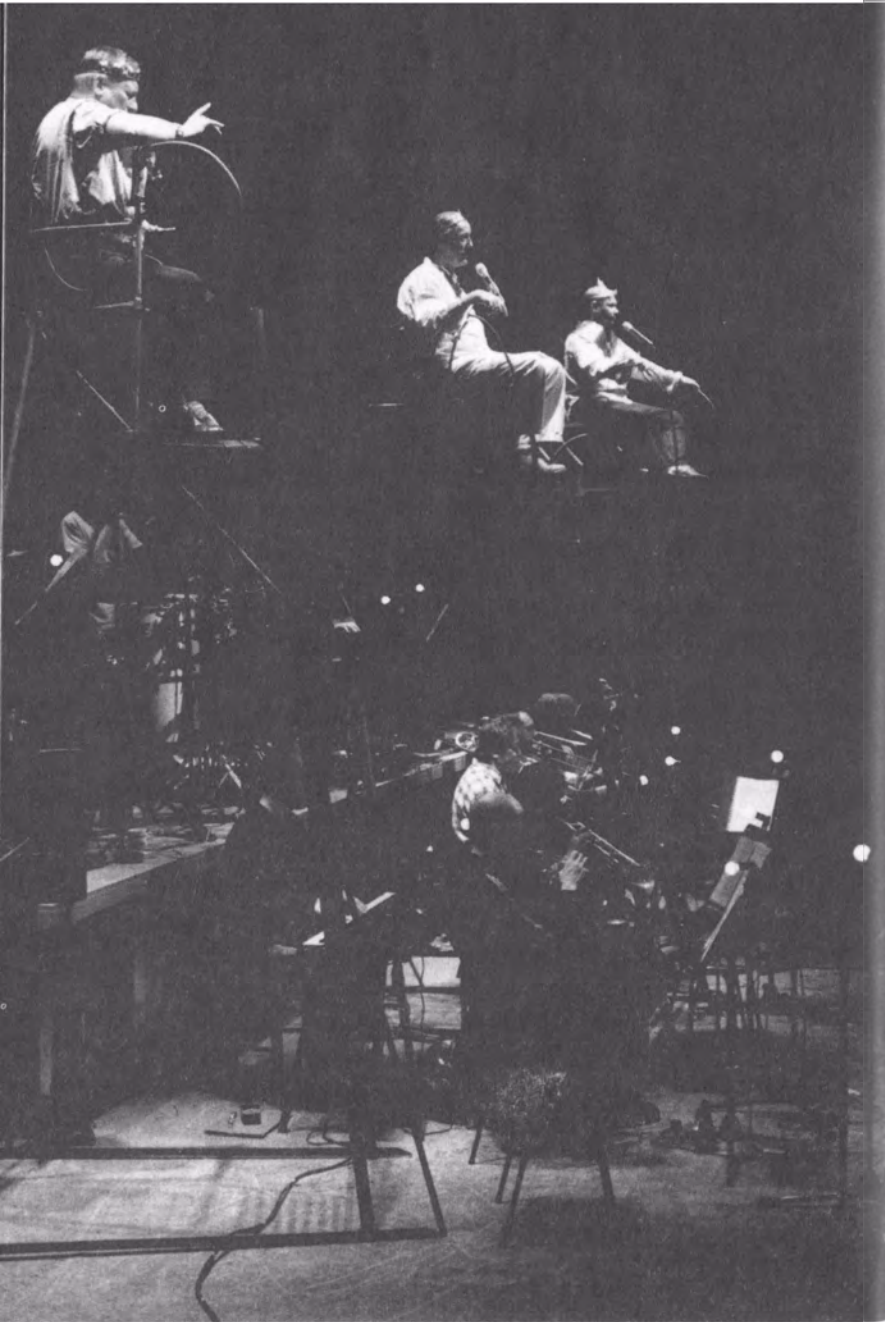
Wie het theateroeuvre van De Pauw erop nakijkt, merkt onmiddellijk zijn pertinente keuze om enkel met mensen in zee te gaan met wie hij echt wil werken. Van daaruit wordt een duurzame artistieke vriendschap opgezet. In 'Larf' ligt het menselijke kapitaal dan ook bijzonder hoog. Op de scène staan drie acteurs: Tom Jansen, Dirk Roofthoof en De Pauw zelf. Met de eerste richtte hij de Vlaams-Nederlandse productiestructuur Laagland op en bracht hij 'De meid slaan' (1993) en 'Trots vlees' (1995). Met z'n drieën maakten ze in 1996 de door Roofthoof gespeelde monoloog 'De Wijze van zaal 7'. Daarnaast lopen ze elkaar ook al eens op een filmset tegen het lijf. Andere gereputeerde medewerkers zijn blueslegende Roland van Campenhout, beeldhouwer Koenraad Tincl en dramaturge Marianne van Kerkhoven. Componist-muzikant Peter Vermeersch, ten slotte, brengt zijn big band Flat Earth Society mee. De samenwerking met Vermeersch dateert nog van het einde van de Radeis-periode, circa 1982. Hij componeerde wat voor de serie kortfilmpjes 'L'union fait la force' en de laatste Radeis-productie 'Echafaudages'. Vanaf dat moment was het artistieke bloedbroederschap een feit: 'Usurpation' volgde in 1995, 'Ward Comblez. He do the life in different voices' in 1989, 'De oplosbare vis' in 1994 en 'Weg' in 1998.

Wordt er nu op een andere manier samengewerkt dan pakweg vijftien jaar geleden? Peter Vermeersch: "Ik heb eigenlijk niet het gevoel

dat we samenwerken. We maken wel iets samen, maar werken doen we daarvoor niet echt samen." "We hebben daar geen grote theorie over," springt De Pauw bij. "Het gaat erom dat we de dingen die we aanreiken bijeen proberen te krijgen. Dat is wel iets wat steeds beter lukt, steeds makkelijker gaat en steeds minder woorden vraagt - en dat waren er al niet veel in het begin. Als we beiden voelen dat het goed zit, dan gaat het door. De vraag waarom het werkt wordt zelfs niet gesteld. Ons werk is geen studie, het heeft geen doel en er zit geen druk op de mensen waarmee we werken. We werken met kundige mensen en gaan er vanuit dat iedereen zijn plan trekt."

'Larf' staat aangekondigd als "een grote jamsessie waarin iedereen 'zijn ding' doet mét en naast de anderen". Van dat eerste is volgens Vermeersch in het eindresultaat niet veel meer te merken: "Die jamsessie is al achter de rug. We moeten de mensen daar niet mee lastigvallen. Improviseren is maar een van de manieren om tot een resultaat te komen. De mensen die in Flat Earth Society zitten kunnen allemaal wel stevig improviseren, maar in de voorstelling werkt dat niet. Met 'Weg' was dat hetzelfde: als er geïmproviseerd werd, gebeurde dat tijdens de repetities, niet in de voorstelling." De Pauw: "De ruimte die iedereen elke avond heeft, is de ruimte om scherp op elkaar te zitten en het geheel te laten swingen. Dat kan het verschil zijn tussen een goede en een slechte voorstelling. Er wordt binnen de voorstelling naar mekaar gezocht. Ik zou daar zelf als toeschouwer heel graag naar kijken: naar die concentratie, die alertheid van een grote groep mensen."

Het overkoepelende thema van het Time Festival waarbinnen 'Larf' een plek krijgt, is 'Gestoorde Vorsten', naar de gelijknamige tentoonstelling in het Gentse Museum Dr. Guislain. Ook de voorstelling zelf draagt hiervan de sporen, zegt De Pauw: "We zijn allemaal naar die

mooie tentoonstelling geweest. Het is een open thema. Dat bewijst de tentoonstelling, die alle richtingen uitgaat: van kunstenaars en gestoorde mensen tot echte vorsten. Het thema is ook helemaal niet dwingend. Hetzelfde geldt voor 'Larf', wat naar een primaire vorm van leven verwijst en dus ook een breed beeld is. Daarom konden beide mekaar ook makkelijk beïnvloeden." De Pauw schreef voor 'Larf' een heel nieuwe theatertekst, die door de acteurs en in samenwerking met de muziek gebracht wordt. "De teksten zijn wel geïnspireerd op een thema als macht en waanzin, maar zoals altijd probeer ik toch vooral te zoeken naar hoe dit bij onszelf zit. Ik ben niet zo bezig met wereldmacht, complotten en dat soort dingen. Ik ben wel bezig met vragen als: Hoe snel neemt een kind zijn plaats in? Hoe hard vechten wij zelf voor onze plek? Welke strategieën gebruiken we daarvoor? Hoe hard kunnen we daarin zijn? Hoe wreed gaan we met elkaar om? Pas dan slaat het over naar een groot woord als macht. Het gaat eerder om de machinerie bij jezelf en de mensen die je kent, dan om de grote mechanismen op hoog niveau."

Hoewel 'Larf' in belangrijke mate verder bouwt op de aanpak van 'Weg', is het toch een heel andere schrijftuur geworden. De Pauw: "'Weg' was voor mij nog meer een verhaal met een lijn, terwijl het hier nog veel verder weggaat van het duidelijke verhaal. Het is een soort evocatie, het is associatiever. Het is ook bewust zo geworden: ik wou de teksten nog meer versplinteren, het is nog voller van muziek. De muziek is ook presenter. Het was veel minder nodig om hier een verhaal in te dwingen. Muziek heeft op zich een grote abstractie. Ik heb heel erg het gevoel dat hoe meer je met taai ook in die richting wandelt, hoe dichterbij je bij muziek komt. Als je een verhaallijn dwingend maakt, eist dat bijna filmmuziek, dan moet je bijna vragen om een muziekje bij je verhaaltje te maken. Het gaat echt om hoe woord

en muziek het beste in elkaar schuiven, tegen elkaar aandrijven. Daarom nemen we als spelers meer de houding aan van vertellers die een standpunt innemen, dan dat we personages opzoeken. Als je met personages werkt, kom je uiteindelijk toch weer bij een verhaallijn terecht. In plaats van acteurs zijn we dan ook eerder stemmen, we maken echt deel uit van de band. De avond moet door iedereen als één ding gevoeld worden. Uiteindelijk moet tekst en muziek voor het publiek één groot cadeau zijn."

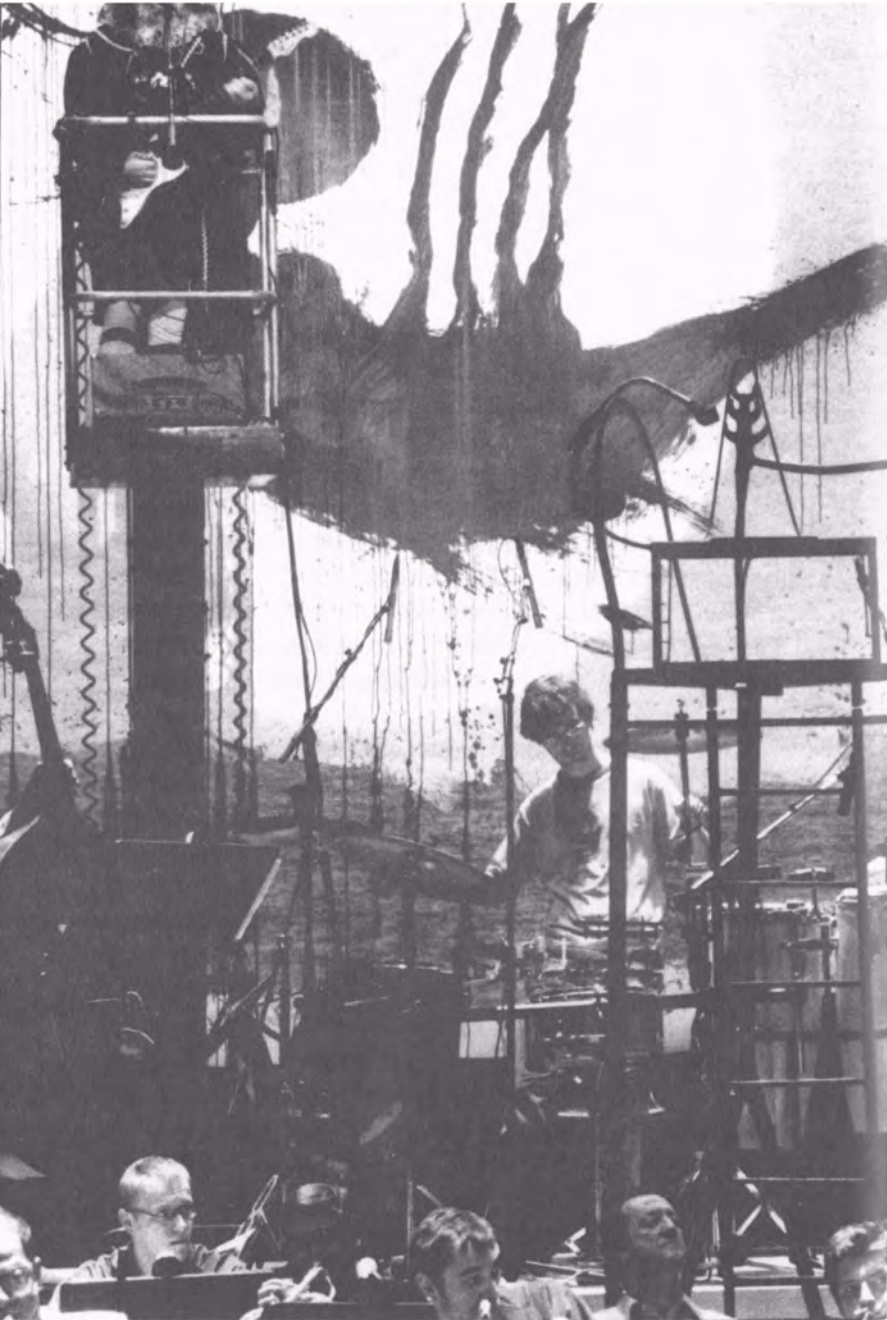
Met zestien muzikanten, een beeldend kunstenaar en drie spelers op de vloer, is 'Larf' veruit de grootste productie die Josse de Pauw op zijn naam heeft staan. Was die lange voorgeschiedenis noodzakelijk om dit te kunnen doen? "Ik heb ooit nog wel eens geprobeerd om een grote productie te maken voor het NTG, maar voor mij was het toen zeker te vroeg. 'Vrouwen' werd uiteindelijk afgeblazen. Het was een groot huis en je moest een scène vullen met veel mensen en een groot decor. Ik ben geen regisseur en moest er toen plots een worden. Hier ligt dat anders. Deze productie is gewoon gegroeid uit het werk dat ik normaal doe. Er zijn alleen meer medewerkers, maar het zijn allemaal mensen die ik graag heb. Voor mij is dat zeer belangrijk. In het theater breng je door de aard van het werkproces aardig wat tijd met elkaar door. Je wilt dat liever doen met mensen die je aanstaan." Peter Vermeersch: "Het is niet omdat er veel volk op de scène staat, dat het een grote voorstelling is. Het decor is bijvoorbeeld bijna nihil en er zijn geen changementen. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Als publiek merk je nauwelijks dat het zo groot is. Als je aan iedereen die op de scène staat vijf minuten aandacht besteedt, is de voorstelling al voorbij. De acteurs maken ook gewoon deel uit van het orkest, zoals zangers die aan het zingen zijn met muzikanten. Ze beelden niets uit of zo, ze zingen gewoon mee met de muziek. Eigenlijk is het

de kleinst mogelijke formule; het kan niet kleiner."

Bij de volgende subsidieronde in de periode 2001-2005, volgt De Pauw Bob de Moor op als artistiek leider van Theater De Korre in Brugge. Zal hij daar zijn lage productietempo, zijn specifieke keuze van mensen en zijn afkeer van werkdruk kunnen aanhouden? De Pauw: "Als de situatie in orde is, maakt het mij eigenlijk niet uit waar ik aan het werk ben. Ik heb graag een soort structuur waarin iedereen een beetje dezelfde houding heeft: we gaan er in het begin vanuit dat alles kan en dan zien we later wel of dat waar is of niet. Je moet een groot veld, een groot terrein bieden en daar mensen in laten werken. Mensen zijn slim genoeg om er zelf achter te komen dat een decor van vier miljoen onzin is als je maar een productie van drie miljoen kan maken. En een goede backing is het belangrijkste: mensen hebben waarvan je voelt dat ze op een rustige manier achter jou staan en dat ze problemen elegant kunnen oplossen. Dat is natuurlijk overal anders. Schaamte/Kaai functioneerde anders dan Victoria en De Korre zal weer anders zijn. Voor mij telt dat er een spirit is waarbij ik me op mijn plek voel. De mensen die vast bij De Korre in dienst zijn, staan mij aan, ik kan er mee praten en ik weet dat me daar een grote vrijheid wordt gegeven. Ik stap niet in een dwingende structuur. Het is niet zo dat het artistieke leiderschap een definitie inhoudt waaraan ik al op voorhand beantwoord. Ik zal die definitie zelf wel opstellen."

Jef Aerts

Uit: Tijd Cultuur, 3 mei 2000

Peter Vermeersch en Flat Earth Society (FES)

Flat Earth Society begon onder de muzikale leiding van Peter Vermeersch zijn opbouw van een gevarieerd repertoire eind 1998 en kon, dank zij de steun van de Vlaamse Gemeenschap, met zeventien uitstekende Vlaamse jonge musici op professionele wijze werken aan een eigen sound. De première vond plaats eind februari 1999 met concerten in Gent en Brussel. De bijval was dan ook navenant, zo wekte Flat Earth Society al gauw de interesse van VRT radio 1, die één van de daaropvolgende concerten volledig capteerde. Acht nummers van dit concert werden in januari 2000 uitgebracht op een eerste minialbum.

Vanaf het begin werd duidelijk dat dit orkest zowel een ouder publiek kan aanspreken (misschien uit nostalgie naar dit soort ambachtelijke muziek), als een jongere generatie.

De soms onverwachte mix van oude en nieuwe stijlen, het opdiepen van vergeten pareltjes, knotsgekke herinterpretaties van versleten gewaande melodieën en compleet nieuwe stukken staan garant voor een uiterst boeiende en meeslepende muzikale avond. Flat Earth Society schuwt de eenvoud niet en evenmin de complexiteit: de zogenaamd moeilijker stukken blijken toch transparant te zijn, de zogenaamd lichtere stukken blijken in al hun eenvoud toch gewiekt in mekaar te zitten.

Flat Earth Society startte dit jaar met een Belgische tournee in januari en februari. Sinds maart werken ze aan de muziek van 'Larf' waarmee ze in mei, juni, september en oktober zullen optreden. In juli staat Flat Earth Society klaar om terug op tournee te vertrekken, waarbij ze als big band of als fanfare te zien zal zijn op zomerfestivals in binnen- en buitenland (o.a. Bolluard Bollwerk festival in Zwitserland en Szenefestival in Oostenrijk). In augustus trekt Flat Earth Society de studio in om te werken aan de eerste full cd die nog dit najaar verschijnt.

			deSingel
www.desingel.be		1999	2000
hoofdingang en bespreekbureau Desguinlei 25 . 2018 Antwerpen tel. 03/248.28.28 . fax 03/248.28.00 . tickets on line: www.desingel.be tickets@desingel.be . openingsuren ma-vr 10-19 uur . za 16-19 uur administratie Jan Van Rijswijcklaan 155 . 2018 Antwerpen tel. 03/244.19.20 . fax 03/244.19.59 . info@desingel.be			

 Informatie op uw niveau.			 Nationale Loterij	 Gemeentekrediet GROEP DECEA	
deSingel wordt betoelaagd door de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.					